

ĐỘNG RỪNG

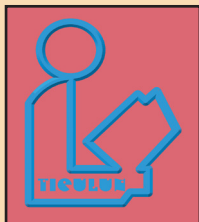
PHẠM CAO CÙNG

Imprimerie du Quốc-Gia 67 Neyret Hanoi

ĐỘNG RỪNG

PHẠM CAO CỬNG

Chiều hôm ấy hạt Bản-Ti một làn mây sấm đặc, sương mù mịt... Đông về...

Từ mấy hôm nay những cây cỏ, cây nghiêng dẽ, soan, đã buông theo chiều gió heo may những lá vàng hoa hay đỏ tía. Những cây cỏ thụ ấy đã từng chịu phong sương bao độ tỏ vẻ mệt mỏi dưới sức mạnh vô biên của thời gian, các bậc lão tướng của rừng xanh núi đỏ ý chừng thấy làn gió thu mát lạnh lướt qua cạnh sườn lần cuối cùng nên rừng mình e sợ ngọn Bắc-phong sẽ làm cho cành rơi lá chút, trơ bộ xương khô. Vậy ta chẳng thấy ngạc nhiên nữa khi thấy các thứ gà gô, gà tiền, chim gi chim gáy tập nập lẫn lút trong các vòm cây.

Và cả một vùng Bản Ti hôm ấy trở về đêm cùng nhuộm màu thê lương ảo não. Không trăng hòm trời đen ngòm lác đác mấy vì sao lấp lánh...

Khách du mạo hiểm đi qua lúc bấy giờ sẽ cảm thấy mãnh lực của Thiên nhiên cao cả nhiệm mầu với những khu rừng thâm u trập trùng những núi non, những vách đá cheo leo những thác nước sủi bọt trắng, những cây nửa sắc như dao, ương ngành chắn ngang đường và những con muỗi độc, những con vật hút máu cả người và vật, nhất là bấy giờ bóng tối thâm u lạnh lẽo đã bao trùm chốn Ma-thiên Nước độc như một màn tang và, với cái hơi lạnh từ bờ suối khe hang bốc lên, ôi ! Lạnh

5 | Động Rừng

lòng như thoảng có hơi tử khí ghê người ! Đêm ấy trong cảnh sắc của vũ trụ, trong tiếng hú rừng rợn của rừng thiêng, tử thần dường như báo trước cho loài người một cái tin : có kẻ sắp qua đời.

Nhưng kìa về phía Tây trên sườn một trái núi cao ta thấy có một ảnh lửa lập loè. Đó là một chiếc nhà sàn, dựng theo kiểu người Mán ngôi nhà đó chông trơ hiu quạnh dựa vào mấy gốc dừa có những chòm cây chò ử áp chung quanh. Chủ nhân là người Kinh, nhưng là một tay thiện xạ, ông Cai-Ba-Rừng, ai mà không biết mặt biết tên, khôn thay ! Sinh ư nghệ, tử ư nghệ, nhà liệt hộ ấy trong một cuộc đi săn đã gặp cái chết bất ngờ để lại người vợ góa với hai đứa con côôi : Dung, một cô gái 13, và Ngọc, một đứa con trai mới lên bốn tuổi. Người mẹ góa ấy đã phải chôn ba đứa em nhỏ của Dung chết về bệnh sài lại phải chịu nỗi đau thương chồng chết mất sác.

Dù sao bà vẫn ngậm bồ hòn làm ngọt, thay chồng nuôi nấng hai đứa con yêu, song cũng may Dung tuy còn nhỏ tuổi mà sức-vóc khoẻ-mạnh, ngoan ngoãn, lại gan dạ hơn người, cô vẫn giúp mẹ nhặt củi mang ra chợ bán.

Thường ngày khách qua đường thấy văng vẳng tiếng hát ru con một giọng đã khàn ănh nhịp với một giọng khác còn non, mà chong như nước suối...

Nhưng đã mấy hôm nay, tiếng ru im bật. Chính đêm ấy, cạnh ngôi nhà sàn ông Cai-Ba, trên một ngọn cây cao chót vót, một con quái đieu vô tình rú lên một hồi nghe rùng người.

Thì đây, nằm trên chiếc giường bệnh, người mẹ đáng thương kia đang vật lộn với thần chết. Biết mình không sống được bao lâu nữa, bà thu hết tàn lực nắm lấy tay con gái đứng cạnh giường. Từ nãy, Dung đã nhận thấy rõ sắc mặt của mẹ xám như chì, hai tay quờ quạng bắt chuồn chuồn, toàn thân vã mồ hôi và tự đầu gối trở xuống lạnh như băng. Thấy môi mẹ mấp máy, nàng vội cúi xuống ghé tai nghe :

- Dung... ăm... Ngọc... lại !... đây...

Không chậm một phút, Dung bế em lại gần mẹ. Ngọc đương ngủ một giấc ngon lành. Trên khuôn mặt võ vàng của người sáu sáu lộ một nụ cười hoan hỷ; tiếp theo mấy tiếng nói ngắt ra từng chữ run run nặng nề :

- Hai... con... ở... lại... Trông... em.

7 | Động Rừng

Sau đó mắt chợn ngược lên, mũi lệch về một phía, mồm há hốc, người quả phụ thở hơi cuối cùng. Dung ghì chặt lấy em, phục xuống ôm chân lấy thây mẹ khóc òa... Dật mình Ngọc bừng tỉnh khóc hỏi :

- U đâu chị ?

Cổ nén lòng đau. Dung vội vàng đứng giậy ru rín đưa em thơ, Ngọc lại ngủ say.

Ngồi ghé bên thi hài của mẹ, Dung tần ngần ngẫm nghĩ đưa em thơ, qua hai hàng lệ tràn trề...

... Quãng đêm khuya, xa xa vọng lại một vài tiếng chó sói rit lên, với những tiếng cú kêu thè trong; buồn thảm..

Trời xế chiều... Một năm qua... Trên con đường hẻm, Dung len lách giữa hai hàng lau sậy, vai vác một cái lẵng mây, giờ chiều thổi tung hai giải khăn trắng thắt ngang bỏ rớt xuống trên lưng tấm áo giải trái sống. Vành khăn đã ngả màu xám như kẻ một nét tang thương trên vầng trán cao mà rộng. Nhưng dưới hàng mi thưa, cặp mắt trong sáng ngụ cái khiếu thông minh mẫn tiệp, cái dũng cảm tiềm tàng trong tâm hồn cô gái mười bốn tuổi.

Đến chợ từ sớm, Dung lấy tiền bán sa nhân mộc nhĩ mua ít muối mỡ lợn, dầu thấp đèn.

Trên đường về, Dung không quên hái cho em những trái xim chín đỏ và mấy cái lá rừng to mà đỏ rực... gọi là chút quà cho em.

Lòng thương nhớ đưa em thơ khiến cho Dung cảm cúí bước thêm mau. Khi vượt suối lúc trèo đèo, không thấy mệt không chán nản, không để ý tới cảnh vật huy hoàng ngoạn mục chung quanh cái cảnh rừng thẳm xanh um, điểm những chấm vàng tươi dưới ánh hoàng hôn một ngày cuối xuân xang hạ...

Đến gần nhà, Dung nhìn quanh khắp khởi mừng lễ làng dần bước, Dung đã vượt nốt cái dốc núi gập ghềnh. Kìa từ cửa nhà sàn, Lu con chó săn của thầy Dung, chạy bộ xuống quán quít lấy Dung. Dung cúi xuống vỗ về con chó thân yêu và miệng gọi em tíu tít :

- Ngọc ơi ! em Ngọc ơi !

- A ! A ! chị đã về, u đâu chị ?

Thì ra Dung vẫn dấu em, khi Ngọc hỏi đến mẹ Dung kiểm có này có khác nói dối cho qua. Mà Ngọc, với cái tuổi vàng vô tư lự có biết đâu rằng mẹ đã chết rồi.

9 | Động Rừng

- Mai u mới về, em ạ, đây u gửi sim chín cho em ăn, mấy cái lá đẹp này để em chơi. Thích nhé !

Ngọc ngồi bệt xuống sàn ôm những trái sim chín vào lòng, lấy những chiếc lá đỏ phủ lên đầu, cặp mắt đắm đắm... Đứa bé ấy tưởng nhớ đến mẹ, lúc buổi chợ về, được mẹ ôm lấy, dơ bàn tay dịu dàng vuốt những sợi tóc tơ... Vụt chốc bị cát đá lấy trông rỗng phá tan giấc mộng tí hon; Ngọc cười phá lên nũng nịu bảo chị :

- U vẫn chưa về... Nhưng chị sớm cơm cho em ăn thôi, em đói lắm rồi, «u bé» ạ.

Ngọc thường gọi đùa chị là «u bé». U bé của Ngọc không để cho Ngọc thiếu một tí gì, ngoài ba bữa cơm thường nhật, u bé tắm rửa cho Ngọc, dỗ dành nựng niu Ngọc, pha trò cho Ngọc cười và u bé cũng cười theo...

Ban ngày, Ngọc chơi với Lu, ban đêm Ngọc ngủ say sưa êm đềm bên u bé.

Mỗi khi vào rừng kiếm củi, sa nhân, mộc nhĩ mỗi khi đi bán hàng chợ xa, Dung vẫn phó thác em cho Lu, một con chó săn khôn ngoan nhanh nhẹn và rất trung thành.

- Chị đi chợ đây, em Ngọc ở nhà chơi, chốc nữa chị về, cả u nữa... Lu trông em nhé !

Cứ năm hôm một lần giữa khoảng rừng thiêng lại diễn cái cảnh ấy, một cảnh tạm biệt vẫn khiến cho chú bé ngây thơ nhìn theo chị, và con chó sủa chóp mắt dò hỏi tựa như muốn khóc...

Ở chốn thâm sơn cùng cốc này, cái cảnh sinh ly ấy có thể thành ra tử biệt được lắm vậy, mà cái cảnh ấy vẫn hằng diễn ra trong khung cảnh một gia đình nhỏ, ngộ nghĩnh gồm có hai người và một vật.

Dung vợ vẫn nhìn quanh nhà; cái gia tài của cha mẹ nàng để lại cho là một cái nhà sàn, một chiếc giường dát, cái cối bằng mây, vài cái mâm bát, đĩa, thìa, một cái lẵng mây, con giao quắm, cái nỏ đi săn và một ống tên tẩm thuốc độc. Còn tên lão bộc trung thành : Lu, với một tấm tình yêu tha thiết dũa hai chị em...

- Hai con... ở... lại trông em... Lời cuối cùng trong cơn hấp hối của mẹ nàng như in sâu trong trí óc của Dung đã biến hóa trong giây phút trái tim non nớt của Dung thành bầu nhiệt huyết của «U bé» sẵn-sàng hi-sinh, hi-xả cho đứa em ngây thơ.

Đêm đêm, khi Ngọc đã ngủ yên giấc trong nôi mây, Dung liếc nhìn con Lu khi ấy đã soài chân trước, ghéch mõm lên chân giường ngáy pho pho... Với chiếc nỏ trong tay Dung rón rén bước ra cửa, ghé mắt dòm xuống

mô đất cách nhà sàn vài mươi bước...

* * *

Cách cái nhà sàn chừng hai mươi bước là nấm mồ của mẹ Dung và Ngọc. Chung quanh ngôi mộ có trồng một hàng rào bằng cọc tre cao phát ngọn.

Ngày hôm an-táng mẹ xong, chính Dung đã vào rừng chặt những cành tre già đem về cắm sâu xuống đất vòng quanh ngôi mộ mẹ. Vì Dung chẳng lạ gì giống chó sói : chúng không tìm được mồi, hay đi mò mẫm những nấm mồ hoang bởi xác người chết lên ăn cho đỡ đói lòng.

Dù tuổi còn xanh, cái chí khí của người thiếu nữ đã phát lộ ra trong sự chăm nom phần mộ mẹ. Dung đã phòng xa dùng thuôn sắt đào những lỗ sâu chôn chặt những cọc tre dài mà nhọn để ngăn ngừa chó sói.

Sự lo xa ấy không phải là thừa.

Một buổi sáng kia, vàng kim-ô chiếu tỏa hào quang sáng rực rỡ của ngày hè trên những ngọn núi chòm cây, xuyên qua kẽ lá tới chốn hang cùng ngõ hẻm. Cả một khu rừng rậm rạp đượm màu xanh pha vàng, một luồng gió nhẹ thổi cũng đủ làm cho những chiếc lá giống in những mảnh kim kính bồ-dục sẽ rung rinh mà chạm vào nhau kêu lạt sạt. Trong bầu không khí mát mẻ nhẹ

nhàng, từng ong vàng, muỗi độc, ruồi trâu, nhặng xanh, đua nhau bay lượn đùa rồn với muôn ánh sáng linh lung...

Giữa những cảnh huy hoàng của buổi mai, Dung nhận thấy một đàn chó sói : một mẹ, ba con đang thờ thần chung quanh ngôi mộ. Bỗng cả đàn hăm hở chồm lên chồm xuống định nhảy sỏ vào trong, con thì lấy đầu húc, con lấy chân cào. Hàng rào tre tai ác vẫn trơ như đá vững như đồng. Một nhòai rãi chảy ra ròng rọc sói con đành gậm những cọc tre cho đỡ thèm.

Ngay lúc ấy Ngọc cười trên mình Lu, đến gần chị. Thấy đàn sói hung dung Lu quắc mắt nhìn gườm gườm lăm lăm nhảy xuống. Trái lại Ngọc cười và ngậy thơ vẩy bầy sói con nũng nịu bảo chị :

- Bắt cho em một con, chị, nó xinh xinh quá, chị bắt cho em chơi. Đây ! Đây ! con bé nhất ấy chị !

Nhưng một hồi lâu ý chừng biết tốn công vô ích đàn sói đã bỏ đi chỗ khác.

Dung đứng trên nhà sàn, mắt không rời đàn sói. Thấy sói chịu bỏ đi, Dung mỉm cười trong giọt lệ ; giắt Ngọc và Lu quay vào.

13 | Động Rừng

Sực nhớ nhà gần hết củi Dung tất cả vào lấy lẳng mây giao quắm, dặn Ngọc và Lu không được xuống núi, đoạn xăm xăm vào rừng.

Năm lượt đi, năm lượt về, Dung mải miệt làm việc, không biết mệt, Dung đã kiếm được rất nhiều củi đun, đem sắp đầy ụ một góc sàn.

Nhưng trời đã sế chiều, Dung về vừa kịp đến nhà thì trời bỗng nổi một cơn gió dữ dội lửa thốc vào rừng. Các lau sậy, cỏ gianh cúi rạp xuống sát đất, chim muông hoảng hốt bay tứ tung, cỏ thụ vẫy mình theo chiều gió kêu răng rắc, những chùm lá loã sũa lắc đảo điên đảo địa khác nào như những mớ tóc bù sù của các bậc dị nhân ẩn mình trong rừng thẳm. Một cây sến già, vỏ sần sùi dẫn các, cười với trận cuồng phong phút chốc bị nghiêng cành bật gốc.

Gió vừa tạm ngưng thì mưa rào thi nhau như trút xuống qua các kẽ lá. Dung nhìn vòm trời đen kịt thỉnh thoảng lại một vệt chớp giải sáng quắc sẻ ngang đám mây giầy nặng trĩu, tiếp theo tiếng sấm nổ inh tai, dư âm vang rầy khắp khu rừng, gió lại bắt đầu thổi, mưa không ngớt, vụt chốc một làn chớp lóe, tiếp theo một làn chớp nữa nhanh hơn, sáng hơn, loè ra đỏ ối, rồi một tiếng sét nổ vang rung chuyển cả ngôi nhà sàn, một cây vừa ba người ôm bị xẻ làm hai đổ gục xuống.

Phải chăng Hóa công muốn cho vạn vật biết cái sức mạnh oai dũng của mình trong cơn mưa sa bão táp.

Dung áo quần ướt đẫm, đứng nhìn xuống ngôi mộ. Mặt đất mấy ngày qua bị lửa trời nung nấu đã khô xác, nứt nẻ; nay được trận mưa to đổ xuống khác nào như một người khát được nước uống, nuốt lấy nuốt để những giọt nước mưa mát ngọt, một cách hả hê. Trong tâm linh Dung cảm thấy hình như cái mát mẻ thấm nhuần đến thi hài của người mẹ rất thân yêu của mình. Và chính lúc ấy Dung cũng thấy hả hê mát rượi tâm lòng...

Đêm hôm ấy, Dung ngủ say mơ thấy được đắm mình trong bồn nước trong veo thơm mát...

Thâu đêm suốt sáng, mưa tầm tã hoài, cho đến lúc rạng đông mưa mới tạnh hẳn, nhưng con sông ven rừng gần nấm mộ chảy ồ ạt làm kinh động giấc mộng vàng của cô gái khôn ngoan. Dung trở giậy.

Thì ra trận mưa liên tiếp ấy đã khiến cho nước hồ ba bề dâng cao tràn ngập tứ bề, sông Năng, sông Gấm chảy cuồn cuộn những thác nước đổ xuống sầm sập như bị xô đẩy bởi một sức mạnh vô hình...

Nước tràn khắp nơi. Nước Lũ ! Nước Lũ !

Cái thiên tai nước lũ như phác họa cái nạn Hồng thủy năm nào, nước lũ với cái sức mạnh khôn tả, với cái sắc máu đỏ ngầu, với những vật tấp nham cuốn theo dòng nước... Nước Lũ cái nạn lo cho cả người lẫn vật, một cái thiên tai thảm khốc vô cùng khủng khiếp. Nhất là ngày hôm đó lửa hè nung nấu như gay như gắt thiêu đốt vũ trụ.

Ngay phút nghiêm trọng ấy, Dung nghe thấy tiếng chó sói gầm gừ với những tiếng gào thét của những giống mãnh thú khác vang âm khắp cả khu rừng mênh mông, chúng ở các vùng lân cận bị nước lũ đuổi xô tới chốn này.

Động rừng ! động rừng !

Các mãnh thú sục sạo khắp nơi, chúng đói. Chẳng hơn gì chúng đã ba hôm nay Dung đã ăn bớt bát, khi thì nhịn hẳn, dành cơm cho Lu và Ngọc.

Nhưng kìa một chiếc bè nửa đang chôi theo giòng nước chảy siết, bỗng chốc vướng phải tảng đá ngầm và rạt vào bờ. Trên mảnh bè nát, Dung nhận rõ một thúng gạo trắng nắp bật tung một bờ côi, vài cái chai còn nguyên nút tất cả đều buộc chặt vào bè, các bạn thử tưởng tượng Dung mừng rỡ đến bậc nào, vốn cẩn thận và nhanh trí khôn, Dung ôm những cành khô lá gồi, xếp

tùng đồng áp cái bè rồi châm lửa đốt, thành một vòng lửa bốc cháy ngùn ngụt để cho thú dữ sợ hãi lảng đi và nhảy xuống bè nhanh như cắt. Dung tháo luôn thùng, vác những cửa cái bắt ngờ ấy lên nhà sàn, Dung gọi Lu và Ngọc rồi rít, ồ, nào là gạo trắng tinh, nào là gà, ba con gà mái đã khắc khừ, nào muối, nào vùng, nào nước mắm còn do gị đói nữa.

Dung xếp tất cả các thứ vào một góc nhà vừa xong thì nghe thấy tiếng chó sói rít vang, ra chiều tức bực lắm.

Dùng chạy ra cửa xem, lại đàn sói hôm nọ, bây giờ lửa đã tắt còn một vòng khói nhỏ bốc lên tự đồng than hồng hình vành cung, đàn sói tự lúc này đã định nhảy qua, nhưng nhưng lại thôi không giám, đợi cho than tắt hẳn, chúng mới giám mon men lại gần.

Nghe tiếng sói ầm oái bên dưới, Lu nhảy vót ra đứng cạnh Dung, thấy sói mẹ hết nhảy lên bè sục sạo lại tiến đến bên hàng cọc tre quanh nấm mộ, Lu sủa mấy tiếng căm hờn, Dung vội vàng can lại, sói mẹ liền ngược mắt lên phía nhà sàn hậm hực, nhe hai hàm răng nanh nhọn hoắt. Lu cũng không chịu lún, con chó săn dũng mãnh trung thành, chỉ định dang tay chủ nhảy chồm xuống... Nhưng một trái dừa to kích sù ở đâu lao mạnh xuống trúng đầu sói mẹ, dật mình sợ hãi cả bốn mẹ con sói bỏ chạy.

Ngạc nhiên Dung nhìn lên cây dừa ở cạnh nhà, một chú vượn trắng to tướng đương ngồi vắt vẻo nhe răng cười ranh mãnh...

Hôm sau mới tang tảng sáng Dung đã đi rừng. Ngọc mới trở giậy đã thấy bốn mẹ con sói chạy đến gần ngôi mộ. Kiên gan thay, biết rằng ba sói con đã chịu đói mấy ngày. Sói mẹ cố vượt qua hàng rào tre. Vô ích sói con đói mềm, chân không buồn bước, nằm phủ phục xuống gốc cây chờ đợi mẹ, con nọ gồi đầu lên con kia.

Sói mẹ cũng nhọc lắm rồi, nhưng thấy lũ con đói lã, sói mẹ quyết gắng gỏi đến cùng tìm miếng ăn cho con. Khốn nhưng nước lũ đã lên quá nửa rừng, chim chóc đều lẫn lút trong những vòm cây cao tít hết rồi...

Sói mẹ nhất định không lùi dù gặp bước gian nguy cho tính mệnh, miễn rằng kiếm được mồi cứu con khỏi đói. Thở hồng hộc, mồm há hốc bốn chân rã rời sói mẹ vừa nằm xuống nghỉ một chút thì chợt thấy lũ con ngủ rụi ở dưới gốc cây chò, thì lòng mẹ như sôi lên. Thương con, quên cả mệt, sói mẹ ngẩng lên thấy Ngọc và Lu! không chút ngần ngại, sói mẹ hộc tốc chạy bay lên giốc. Lu vội vàng lẳng mình xuống, hai con vật gặp nhau lưng chừng núi, bắt đầu một trận kịch chiến, đồng cân đồng lượng, Lu bị ngoạm một miếng ở cạnh vai thì sói mẹ cũng mất hẳn một mảng đùi. Hai con vật loạn

sạ chồm lên chồm xuống tạt ngang tạt ngửa, cắn húc thét gào rôi rít túi bụi ; hai con sói con, con lớn và con nhỏ đã tỉnh giậy, thấy mẹ quần nhau với Lu cũng chờn vờn vượt giốc, con bé nhất thắp lữn chũn chưa đủ nanh vuốt, chạy nhón nhơ nô đùa với những lá dừa khô rơi trên mặt đất. Bé Ngọc đứng trên thềm nhà đương xem Lu đánh nhau, bỗng chú phì cười dơ tay vẫy sói bé. Trông thấy Ngọc, sói mẹ vùng bỏ Lu định sấn về phía Ngọc. Nhưng Lu cũng không hờ hênh, con chó sấn khôn ngoan và trung thành lập tức sấn lên chặn đường. Một đảng vì con liều mạng, một đảng vì chủ quên mình. Hai con đánh nhau đã khá lâu, đều mệt cả bám chặt lấy nhau cùng lăn xuống chân núi. Hai con, nhón và nhỏ mừng rỡ, vội vàng vùng đến, vây chặt lấy Lu giúp mẹ. Đến bước nguy Lu vẫn còn nỗ lực chống đỡ, thu hơi thét lên một tiếng oai hùng rùng rợn. Bỗng một tiếng lanh lạnh đáp lại :

- Lu đừng sợ ! có Dung đây !

Thì ra Dung vừa đi kiếm củi về nghe tiếng Lu thét biết là có biến, vội băng mình chạy tới vừa lúc Lu gặp bước gian nguy. Tay cầm chắc con giao quắm Dung xông vào vòng chiến.

Mấy nhát giao vung nhanh và mạnh khiến cho sói mẹ nhảy nhót lung tung mới tránh khỏi, kinh sợ đàn sói vội

vàng bỏ chạy. Lu chực cổ đuổi theo, Dung vội cản lại cúi xuống ẵm Lu vỗ về. Chợt trông thấy vết thương của Lu đầm máu, Dung ngậm ngùi, Lu gục vào vai Dung mắt lim dim. Vai vác chiếc lẵng mây, Dung bế xốc con chó sấn lên nhà, đặt nằm trên giường. Ngọc chạy theo khoe chị :

- Chị Dung ạ ! lúc nãy Lu đánh nhau với mấy con chó hăng lắm cơ !

Tiếp theo lời nói, Ngọc trèo lên giường vuốt ve tên nô bộc trung thành, Lu ngược mắt nhìn Ngọc, thiết tha rồi thè lưỡi liếm tay Ngọc. Trong khi ấy Dung đã cất lẵng mây, xăm xăm xuống núi :

- Ngọc ở nhà, trông Lu, chị đi lấy lá dầu cho Lu.

- Vâng, chị đánh con chó sói cho Lu, nó cắn Lu đấy, và bắt con bé cho em chơi, chị Dung nhé !...

Lu ngược mắt nhìn theo bóng Dung, nét mặt buồn rười rượi.

Mấy ngày qua.

Dung không ra khỏi nhà, một mặt săn-sóc thuốc men cho Lu, một mặt rình xem đàn chó sói có giám bén mảng đến nữa không ? Vết thương của Lu đã hàn lại, mà

đàn sói thì biệt tăm, Dung đoán là bị một trận hải hùng chúng có lẽ không giám đến nữa... Và lại gạo cũng sắp hết, Dung bắt buộc phải bán sà nhân mộc nhĩ, lấy tiền đong. Trước khi đi, Dung đã cẩn thận dọn đi dọn lại :

- Ngọc ở nhà, Lu ở nhà, chớ ra cửa, chị đi chợ ù một lát rồi về ngay..

Dung có học đâu đến chữ ngờ, có ngờ đâu đàn sói ấy trở lại.

Tìm nguồn sống cho lũ con, sói mẹ chờ vết thương lành rồi quyết trở lại. Mặc cho ba con chạy loanh quanh dưới chân núi, sói mẹ xông đến tận cửa nhà sàn, lúc bấy giờ Ngọc đương ngủ trong nôi, thấy sói mẹ, Lu nhảy xổ ra nghênh chiến, nhanh như chớp nhoáng, một trận giáp lá cà gay go bằng mấy lần hôm nọ, một trận tử chiến hai bên quyết phân hơn thua đã diễn ra lần chót.

Lăn sả vào, Lu nghiêng răng cắn chặt một đùi sói mẹ, lôi tuột xuống gốc, sói mẹ cũng chẳng vừa, ngoạm trúng vết thương cũ của lu. Hai con vật không chịu buông nhau, càng đau càng hăng thì bỗng nhiên, một tiếng gầm sé tan bầu không khí trong rừng thiêng, hai con chó cùng rật mình nhả ra, một con hổ lông vàng, vằn đen, bất thành linh nhảy tới. Tiếng hổ gầm đã khiến cho Ngọc tỉnh giậy, không thấy Lu Ngọc chạy ra cửa

tìm. Ngọc, một đứa trẻ thịt còn non, thực là một miếng ăn thích khẩu cho hổ, giữa lúc đói lòng, đói cào đói cấu, vì cái nạn nước lũ động rừng.

Thích chí, hổ liền văng mình về phía Ngọc, Lu vội vàng bỏ sói mẹ, phóng lên chặn đường, tức thì hổ quay phắt lại và thực mạnh vào bên hông của Lu. Thế cùng lực kiệt con chó săn đáng thương ấy ngã đổ nhoài xuống gốc cây chò ngất lịm. Hổ cất mình nhảy theo, định kết quả tính mệnh con vật bé nhỏ giám ngao mạn oai hùm...

Ngay lúc ấy, một chú Lợn lòi bông đầu chồm tới thấy Hổ đang sẵn mồi nhảy đến định tranh phần, thúc mạnh hai cái răng nanh vào đầu cạp. Cạp vội vàng kêu rống lên, bỏ Lu đấu với Lợn rừng.

Nhân cơ hội ấy Sói mẹ sấn lại sát cạnh Lu. Lu định nhòe giấy chống cự nhưng đã kiệt lực, chân không đứng vững, lại nằm quy xuống. Thực là may, Sói mẹ thu hết sức vào hai hàm răng nanh, cắn một nhát rất sâu vào cổ Lu. Lu rít lên một tiếng căm hờn, đau đớn, ngược mắt nhìn một lần cuối cùng ngôi nhà sàn rồi lịm dần. Sói mẹ hí hửng được mồi ngon, đã tưởng sẽ tha vào rừng cùng lũ con ăn một bữa thỏa thuê. Nhưng hổ và lợn rừng cũng như nhau, khi nào lại để cho đàn sói được hưởng một mình. Cả hai con mãnh thú đều xông tới, tranh dành. Một cuộc loạn chiến. Bị hổ và một cái

nên thân, Sói mẹ phải bỏ mối, vội gọi con cúp đuôi chạy một mạch. Hồ vừa quay lại, đã thấy lợn rừng lao mình tới định húc, hồ vội vàng né về một bên ; lợn rừng húc hụt, theo đà phồng thẳng. Đương lúc đau tức, hồ vội vàng đuổi riết lợn lùi.

Thế là hai con ác thú mất tăm trong rừng thẳm mịt mù...

Còn chơ lại con chó săn dũng mãnh, trung-thành chết cứng nằm còng queo trên mặt đất, phủ bóng đen mờ... Từ ban nãy, Ngọc vẫn ngẩn mặt đứng xem con vật đánh nhau túi bụi, rồi đuổi nhau chạy mất; về sau, Ngọc không thấy tăm dạng con chó săn, gọi ầm lên :

- Lu ! Lu !

Chính lúc ấy, Dung đi chợ về gần tới nhà. Nghe tiếng Ngọc gọi Lu, Dung hốt hoảng, vừa chạy vừa kêu thất thanh :

- Ngọc, Ngọc gọi Lu gì ? Lu đâu ?

Kêu vừa dứt tiếng, Dung chạy đến chân núi, vấp ngã, vô đúngng phải sác Lu. Lồm cồm ngồi dậy Dung nhận ra con chó của mình. Thấy Lu nằm cứng đờ, Dung tắt tươi bế Lu lên nhà. Ngọc chìa tay đón. Biết rằng Lu đã chết, Dung đặt Lu nằm trên giường, ngay dưới ban thờ thầy

mẹ Dung. Ngọc vẫn chưa hiểu, ngây thơ hỏi :

- Lu làm sao thế, «u bé» ?

Chẳng muốn cho em phải tiếc thương con chó khôn ngoan, Dung chỉ nho nhỏ bảo :

- Lu ngủ đây, em ạ ! Để Lu ngủ ta đi ăn cơm đi. Chốc nữa Lu dậy, Lu đi tìm chúng mình !

Cơm nước sông suối, Ngọc đi ngủ. Dung ngồi bên sác con chó thân yêu, trầm ngâm nghĩ ngợi. Dung đoán những việc đã xảy ra, nghe những lời Ngọc ngây thơ kể chuyện lại, Dung biết Lu đã chết vì nghĩa vụ, chết vì hết lòng với chủ, chết dưới hàm răng của kẻ địch vô cùng hung-dữ là sói mẹ !

Nghĩ tới đây, Dung nghiêng răng, vừa cảm tức vừa ân hận. Dung quyết trả thù. Suy đi, tính lại một hồi lâu, Dung đã tìm được diệu-kế. Vỗ về con chó săn trung thành, Dung như thầm nhủ nói rằng :

- Lu ơi ! Dung về chậm quá, để Lu phải chết vì sói mẹ, mối thù này phải trả, hồi trời ! Lu ơi, sống khôn chết thiêng hãy giúp Dung một lần nữa, một lần cuối cùng để Dung trả xong mối hận cừu, rồi Lu về dưới suối vàng với thầy mẹ Dung nhé.

Tiếp đó, Dung tìm cái ống tên của thầy Dung để lại. lấy những mũi tên đã tẩm thuốc độc, cắm tất cả thực sâu vào mình con chó săn, đợi cho ngấm thuốc rồi mới rút tên ra, không một phút ngần ngại Dung ẵm sát Lu đem đặt nằm ở dưới chân núi ngay chỗ cũ.

Đêm hôm ấy, Dung trần trọc ngủ không yên, hễ chớp mắt là đã thấy thầy me Dung hiện về có cả Lu đi theo, làm cho Dung bàng hoàng mừng rỡ kêu rú ! Chợt mê chợt tỉnh, Dung thấy trong mình bải hoải nhọc mệt, ngủ lại không được nữa nên đành ngồi thức đến sáng.

Ánh bình minh vừa lợt khe cửa vào nhà, Dung đã chạy ra ghé mắt nhìn xuống chân núi. Một lát sau quả thấy như lòng mong muốn, Dung thấy sói mẹ dẫn ba con đến, đương lúc đói ngấu, thấy sát Lu vẫn còn nguyên ở chỗ cũ, sói mẹ và sói nhớn sói nhỏ cùng nhảy lại ngoạm lấy, ngoạm đề, con bé nhất còn cụng đỉnh chưa chịu ăn, tung tăng định bắt con cóc đương khôn ngoan lẩn lút trong hốc đá, trong khi ấy thì sói mẹ và hai con nhớn đã soi mói ngon quá nửa, nên thuốc độc ngấm vào cơ thể, chỉ trong chốc lát chúng đều thở dốc, rãi rớt chảy ra quanh mép, rầy rụa một lúc rồi lăn quanh chết lịm, thấy thế Dung sung sướng quá mỉm cười, cái thù của Lu thế là đã trả xong, dù có phải tan nát di hài, chắc con vật khôn ngoan kia cũng vẫn lấy làm hả dạ.

Nhưng Dung chợt trông thấy con sói nhỏ bé nhất, sau khi nhọc mệt không thể nào thò chân vào hốc đá mà móc con cóc tinh ranh ra được, nên chán nản đành quay lại phía mẹ và hai anh nhớn.

Con vật ngây thơ chạy đến cạnh sói mẹ, lấy đầu cựa cọ, chúi rúc vào cạnh sườn mẹ, chẳng khác gì như một đứa bé đương bú trong lòng mẹ, rụi đầu khi ngứa ngứa.

Có lẽ vẫn không biết rằng sói mẹ đã bị thuốc độc chết rồi, con sói nhỏ lại đánh hơi trong giây lát rồi nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh sác con chó Lu, lúc này chỉ còn non nửa.

Dung đứng trên nhà sàn, nghiêng răng lắm bầm :

- Cho chúng bay chết cả nhà không còn sót lại một mống.

Nhưng Ngọc lúc này ở trong nhà cũng đã trở giậy, bước ra đứng cạnh chị, nắm áo chị cúi đầu nhìn xuống, thấy sói con Ngọc reo lên rằng :

- A, a, con sói bé tí súu kia rồi, chị xuống bắt cho em đi.

Dung chợt ngần ngại, Dung hết nhìn sói con đang đánh hơi sác Lu chưa ăn, lại nhìn đến Ngọc, kể ra thì

nó cũng chỉ là hai đứa con thơ mất mẹ. Ngọc còn có Dung che chở trông nom. Nhưng còn sói con, Dung thấy động lòng thương hại khi nghĩ đến sói con ăn vài ba miếng thịt Lu tắm thuốc rồi cũng rầy rụa mà nằm chết bên cạnh mẹ và hai anh, Dung không nổi thể...

Và không ngần ngại gì nữa Dung lập tức mở tung cửa chạy tuột xuống núi nắm vội lấy sói con, lấy giây buộc vào gốc cây chò, rồi Dung đem chôn ngay cái di hài còn sót lại của con chó thân yêu, ngay sát bên mộ mẹ. Rào cộc lại sông xuôi, Dung mới ẵm sói bé lên nhà. Ngọc mừng cuống quýt vuốt ve sói bé mà bảo chị rằng :

«U bé» tài nhỉ, u bé bắt được nó cho em chơi rồi, thích quá, mai u về, em sẽ khoe u, chị Dung nhé ! Và Lu về thì em sẽ bắt Lu dẫn sói con đi chơi !

Sói bé ngây thơ nhìn Ngọc rồi thè lưỡi liếm tay. Dung ôm em vào lòng thủ thủ :

- Ủ, mai U về, em khoe ! Thôi, chị đặt tên sói bé là Lu-Tô nhé ! Lu đi vắng, thì có Lu-Tô em nhỉ ?

Ngọc nằm gọn trong lòng chị, vòng hai tay, ôm lấy lưng, và ngây thơ hão chị rằng :

- Thế U chưa về, «U bé» cũng ở với em nhé !

Dung cảm động vô cùng, gục đầu xuống sát trán em, rung rung đôi hàng lệ, nỗi đau thương và mối oán cừu như trôi theo giòng châu trong sáng.

Gió thu hiu hiu... Trên nóc ngôi nhà sàn, vầng Thái dương nhẹ tỏa muôn đạo hào quang đầm ấm. Qua nạn động rừng, mây gốc dừa, mây gốc chò sum suê, mây chú hươu nai, chim gi, chim gáy và cả một khu rừng xanh tươi, hớn hở dưới ánh sáng tung bừng, như đồng thanh mừng vui, ca ngợi tấm tình thiêng liêng giữa em với chị, khác nào tình Mẫu-tử tuyệt đối vô song !